

Sekminių diena

„Sekminių dieną visi tikintieji buvo susirinkę vienoje vietoje. Staiga iš dangaus pasigirdo garsas, tarsi galingos audros šniokštimas, ir jis užpildė namą, kuriame jie sėdėjo. Tada pasirodė kažkas, panašus į liepsnas ar ugnies liežuvius, ir nusileido ant kiekvieno iš jų. Ir visi ten buvę buvo pripildyti Šventosios Dvasios ir pradėjo kalbėti kitomis kalbomis, kaip Šventoji Dvasia jiems davė tą gebėjimą.“
Apaštalų darbai 2:1-4

Krikščioniškasis pasaulis paprastai pripažįsta tris išskirtinius įvykius kaip savo religinių įsitikinimų pagrindą: stebuklingą Jėzaus gimimą iš jo motinos Marijos; Jėzaus mirtį ant Kalvarijos kryžiaus; ir Jėzaus prisikėlimą „trečią dieną“ į dieviškąją dvasinę prigimtį. Yra ir ketvirtasis įvykis, kuris krikščionims yra gyvybiškai svarbus, tačiau paprastai jam nesuteikiama tokia gili prasmė, kokia turėtų būti. Tai Sekminių diena, kuri įvyko praėjus penkiasdešimčiai dienų po Jėzaus prisikėlimo. Šioje apžvalgoje siekiame išnagrinėti šios ypatingos dienos krikščioniškojo tikėjimo istorijoje kilmę, aplinkybes ir, svarbiausia, prasmę.

Žodis „Pentakostė“ Biblijoje pasitaiko tik tris kartus ir, būdamas graikiškas žodis, vartojamas tik Naujajame Testamente. Labiausiai žinomas jo vartojimas randamas mūsų įžanginio teksto žodžiuose. Šis žodis vėliau vartojamas Apaštalų darbų knygos 20 skyriuje, 16 eilutėje: „Paulius buvo nusprendęs plaukti pro Efezą į Jeruzalę, nes nenorėjo praleisti

laiko Azijoje; jis skubėjo, jei tik įmanoma, atvykti į Jeruzalę Sekminių dieną.“ Paskutinis šio žodžio pavyzdys randamas 1 Korintiečiams 16:8: „Aš pasiliksiu čia, Efeze, iki Sekminių šventės.“ Šiuose dviejuose pavyzdžiuose užsimenama, kad Sekminės buvo ne tik žymus įvykis, aprašytas Apaštalų darbų 2 skyriuje, susijęs su Šventosios Dvasios išliejimu. Sekminės kilo kaip viena iš žydų švenčių, aprašytų Senajame Testamente.

Senajame Testamente minimas šventė

Tai, kas Naujojo Testamento laikais tapo žinoma kaip Sekminės, buvo viena iš trijų metinių Izraelio švenčių. Senajame Testamente ji buvo vadinama dviem pavadinimais – „Derliaus švente“ ir „Savaitės švente“. Apie ją skaitome jos pavadinimu, Derliaus švente, Išėjimo 23:14-16: „Tris kartus per metus švęsk man šventę. Švęsk neraugintos duonos šventę: ... Ir derliaus šventę [Pentakostą], savo darbo pirmuosius vaisius, kuriuos pasėjai laukuose; ir derliaus surinkimo šventę, kuri yra metų pabaigoje, kai surinksi savo darbo vaisius iš laukų.“

Kita nuoroda į šią šventę randama Pakartoto Įstatymo knygos 16:9, 10, 16 eilutėse, kur ji vadinama Savaičių švente. „Nuskaičiuok septynias savaites nuo to laiko, kai pradėsi pjauti javus derliaus metu. Tada švęsk Derliaus šventę, kad pagerbtum Viešpatį, savo Dievą. Atneškite Jam savanorišką auką, proporcingą palaiminimams, kuriuos gavote iš Jo. . . . Kiekvienais metais kiekvienas Izraelio vyras privalo švęsti šias tris šventes: Neraugintos duonos šventę, Derliaus šventę ir Palapinių šventę. Kiekvieną iš šių progų visi vyrai privalo pasirodyti prieš Viešpatį, savo Dievą, Jo pasirinktoje vietoje, bet jie neturi pasirodyti prieš Viešpatį be dovanos

Jam.“ Savaitės šventė taip pat minima dar dviejose vietose: Išėjimo 34:22 ir Skaičių 28:26-31.

Kunigų knygos 23 skyriuje išsamiai paaiškinama, kada tiksliai vyko Sekminės, koks buvo jų tikslas ir kodėl jos buvo vadinamos dviem pavadinimais – Derliaus švente ir Savaičių švente. 5–7 eilutėse rašoma: „Pirmojo mėnesio keturioliktą dieną, vakare, yra Viešpaties Pascha. O to paties mėnesio penkioliktą dieną yra Neraugintos duonos šventė. . . . Pirmą dieną [Neraugintos duonos šventės pirmą dieną – pirmojo mėnesio penkioliktą dieną] turėsite šventą susirinkimą: joje neturėsite dirbti jokio vergų darbo.“ Ši Neraugintos duonos šventės pirmoji diena turėjo būti „šventas susirinkimas“, tai yra, ypatinga Sabato diena. Sabato dienos buvo tos, kuriomis izraelitai neatlikdavo jokio vergų darbo. Šiuo atveju tai nebuvo kas savaitę švenčiamas septintosios dienos Sabatas, bet ypatingas Sabatas – šventas susirinkimas Viešpačiui.

Toliau Levitiko 23:10, 11 rašoma: „Kalbėk izraelitams ir sakyk jiems: Kai įeisite į žemę, kurią jums duodu, ir nuimsite jos derlių, tada atneškite kunigui pėdą savo derliaus pirmųjų vaisių. Jis pakels tą pėdą Viešpaties akivaizdoje, kad ji būtų jums priimta; kitą dieną po sabato kunigas ją pakels.“ Šis Izraelio grūdų derliaus pirmųjų vaisių pėdų arba saujos „pakėlimas“ turėjo būti atliekamas pirmojo mėnesio šešioliktoji diena, „diena po“ ypatingo sabato, kuris, kaip jau minėta, buvo penkioliktąją dieną.

Levitiko 23:15,16 rašoma: „Nuo dienos po sabato – dienos, kai atnešite grūdų pėdą, kad ji būtų pakelta kaip ypatinga auka [pirmojo mėnesio šešioliktoji diena] – skaičiuokite septynias pilnas savaites [49

dienas]. Skaičiuokite iki dienos po septintosios sabato dienos, praėjus penkiasdešimčiai dienų. Tada aukokite Viešpačiui naujų grūdų auką.“ Ši penkiasdešimtoji diena buvo Savaičių šventė – arba Derliaus šventė. Ji vadinama Savaičių švente, nes šventės data buvo nustatoma skaičiuojant septynias savaites ir vieną dieną nuo to laiko, kai buvo paaukota pirmųjų vaisių pėdų. Be to, graikiškas žodis „Pentakostė“ reiškia „penkiasdešimtą dieną“. Priklausomai nuo žydų kalendoriaus skaičiavimo kiekvienais kalendoriniais metais, Pentakostės data gali svyruoti nuo gegužės antrosios pusės iki birželio pirmosios pusės. Remiantis Levitiko 23 skaičiavimu, atitinkama Pentakostės data šiais metais buvo 2026 m. gegužės 23 d.

Izraelio šventės tikslas

Ši Izraelio šventė turėjo būti padėkos Dievui už pirmųjų vaisių derlių šventė, todėl ji dar vadinama Derliaus švente. Tai buvo ypatingas derlius. Tai nebuvo daržovių ar vaisių derlius, bet grūdų, konkrečiai kviečių, derlius. Šio derliaus pirmieji vaisiai buvo skirti Dievui. Šios šventės metu buvo aukojama daug aukojimų. Buvo deginamųjų aukų, mėsos aukų, gėrimų aukų, aukų už nuodėmes ir taikos aukų – visos jos buvo aukojamos kaip padėka Dievui už kviečių derlių. Kunigų knyga 23:16-20

Kaip nurodyta 16 eilutėje, ypatinga šios šventės auka turėjo būti „naujoji duonos auka“. Ši auka aprašyta Kunigų knygos 23 skyriuje, 17 eilutėje: „Iš savo gyvenamųjų vietų, esančių „ „, atneškite du pakeliamuosius duonos kepalus, po du dešimtadalius; jie turi būti iš smulkių miltų, iškepti su raugu; tai yra pirmieji vaisiai Viešpačiui.“ Izraelitai turėjo aukoti du duonos kepalus, pagamintus iš

pirmųjų kviečių derliaus vaisių. Kepalai turėjo būti pakelti prieš Viešpatį kaip padėka ir atsidavimas Jam už gausų derlių. Prieš penkiasdešimt dienų jie taip pat buvo pakėlę auką prieš Dievą, bet tai buvo tik sauja pirmųjų vaisių. Dabar jie pradėjo tikrąjį kviečių derliaus nuėmimą ir atnešė dvi duonos kepalėles, pagamintas iš ką tik nuimto derliaus, aukoti Viešpačiui. Jų derliaus nuėmimas dabar tęsis, kol bus surinkti visi kviečiai.

Ryšys su Naujuoju Testamentu

Priežastis, kodėl taip išsamiai aptariame Izraelio derliaus šventę, arba Savaičių šventę, yra ta, kad ji yra konkrečiai susijusi su Naujojo Testamento Sekminių diena. Pirmiausia atkreipiame dėmesį į šios šventės laiko atitikimą. Kaip anksčiau cituota iš Kunigų knygos 23:5, pirmojo mėnesio 14-oji diena buvo Izraelio Pascha. Naujajame Testamente tai atitinka Jėzaus, kaip didžiojo Paschos avinėlio, mirtį – „Dievo Avinėlio, kuris nuima pasaulio nuodėmes“ (Jono 1:29). Jėzaus mirtis įvyko būtent tą pačią dieną. Vėl remdamiesi Kunigų knygos 23:10,11, po dviejų dienų, pirmojo mėnesio 16-ąją dieną, pirmojo derliaus pėdai arba sauja buvo pakelti prieš Viešpatį. Tai atitinka Jėzaus prisikėlimą, kuris taip pat įvyko po dviejų dienų nuo jo mirties kaip Paschos avinėlio. Kaip ir buvo pranašavęs, Jėzus buvo kapoje tris dienas – dalį 14-osios, visą 15-ąją ir dalį 16-osios pirmojo mėnesio dienos pagal žydų skaičiavimą. Mato 16:21; Luko 9:22

Apaštalas Paulius 1 Korintiečiams 15:20 sakė, kad Jėzus buvo „pirmieji vaisiai iš tų, kurie užmigo“. Jis buvo pėdų, sauja pirmųjų vaisių – pirmasis, Dievo galinga jėga prikeltas iš mirusiųjų amžinajam gyvenimui. (Kolosiečiams 1:18). Šis simbolinis

pirmųjų vaisių pėdų „pakėlimas“ parodė Dievo priėmimą Jėzaus atperkamosios aukos, kurios rezultatas buvo jo prisikėlimas iš mirusiųjų dieviškąja galia. Galiausiai, suskaičiavus septynis sabatus plius vieną, arba penkiasdešimt dienų, nuo Jėzaus, pirmųjų vaisių pėdos, prisikėlimo, mes atsiduriame Sekminių dieną, kaip užrašyta Apaštalų darbų 2 skyriuje.

Kaip Izraelio šventė buvo jų kviečių derliaus pirmųjų vaisių paaukojimas, taip ir Sekminių diena apėmė didesnių pirmųjų vaisių – „dvasinių kviečių“ – paaukojimą Dievui. Bažnyčia, sudaryta iš ištikimų krikščionių, turėjo būti įtraukta į pirmųjų vaisių klasę. Jėzus buvo „pirmasis“ iš pirmųjų vaisių klasės, bet bažnyčia taip pat, kaip teigiama Jokūbo 1:18, yra „tam tikra pirmųjų vaisių rūšis“. Apreiškimo knygos autorius Jonas taip pat kalba apie ištikimus krikščionis kaip apie „pirmuosius vaisius“ Apreiškimo 14:4, kur jis juos apibūdina kaip „išgelbėtus iš žmonių, būdami pirmieji vaisiai Dievui ir Avinėliui“. Šis bažnyčios paaukojimas prasidėjo Sekminių dieną, kai ji buvo simboliškai pakelta arba parodyta Dangiškajam Tėvui kaip Jam paaukota.

Žvelgiant į Sekminių dieną, tai buvo trijų labai svarbių ir lemiamų įvykių Dievo plane kulminacija. Pirmasis buvo išpirkos kaina, kurią Jėzus sumokėjo, kai mirė ant kryžiaus kaip atitinkama kaina už Adomą. (1 Timotiejui 2:5,6). Antrasis iš šių išskirtinių įvykių buvo Jėzaus prisikėlimas galinga Dievo jėga. (Efeziečiams 1:19-21). Trečiasis buvo Sekminių diena – būsimosios bažnyčios pašventinimo Dangiškajam Tėvui diena.

Sekminių diena

Įvykių, susijusių su Sekminių diena, yra daug. Tai nebuvo tik diena, kai Šventoji Dvasia nužengė ant bažnyčios. Tai iš tiesų įvyko, ir nauda buvo ne tik tiems, kurie tuomet buvo ten, bet ir visiems, kurie nuo tada priimtinau pašventė savo gyvenimus Dievui.

Tiems šimtui dvidešimčiai Jėzaus pasekėjų, susirinkusių viršutiniame kambaryje, kurie buvo pašvęsti Jam, Sekminių diena reiškė daug dalykų (Apaštalų darbai 1:15). Tai reiškė, kad Dievas priėmė jų pašventimą Jam. Tai reiškė, kad dabar jie buvo išteisinti Jo akyse. Tai reiškė, kad dabar prasidės jų aukojimo gyvenimas, ir tai reiškė, kad įvyko Šventosios Dvasios gimdymas. Dėl to jie dabar bus Nauji Kūriniai Kristuje Jėzuje. Romiečiams 5:1; 12:1; 1 Petro 1:3; 2 Korintiečiams 5:17

Sekminių diena iki šiol turi didžiulę reikšmę visiems tikriems krikščionims. Ji žymėjo „Dievo pašaukimo Kristuje Jėzuje“ pradžią (Filipiečiams 3:14). Sekminės taip pat reiškė bažnyčios kaip bendruomenės patepimą, arba pašventinimą, kad ji taptų Dievo „karališkąja kunigija“ (1 Petro 2:9). Ji parodė, kad dabar kiekvienam būsimam tos kunigystės nariui atsivėrė galimybė gauti tai, ką gavo tie, kurie buvo viršutiniame kambaryje – Dievo priėmimą jų pašventimą, išteisinimą, jų aukos pradžią ir Šventosios Dvasios gimimą. Nuo Sekminių kiekvienas būsimas karališkosios kunigystės narys įžengė į tą patį santykį dėl tuomet įvykusių įvykių.

Galima netgi pasakyti, kad Sekminėmis prasidėjo procesas, kuriuo žmogus buvo sugrąžintas į harmoniją ir Dievo palankumą, pradedant nuo

bažnyčios. Iš tiesų, Sekminių diena buvo pirmasis išorinis įrodymas žmonijai, kad Dievas priskyrė Jėzaus sumokėtos išpirkos kainos teikiamą naudą. Romiečiams 4:16-25

Šventoji Dvasia

Šventosios Dvasios išliejimo supratimas yra raktas į visapusišką Sekminių reikšmės suvokimą. Kas yra Šventoji Dvasia? Apskritai tariant, Šventoji Dvasia yra nematoma Dievo galia ir įtaka. Ji visada egzistavo. Dievas yra nuo amžinybės iki amžinybės, taigi ir jo galia bei įtaka – jo Šventoji Dvasia – taip pat yra nuo amžinybės iki amžinybės.

Tačiau Šventajai Dvasiai yra gilesnė prasmė, kai ji taikoma atsidavusiems krikščionims. Jiems Šventoji Dvasia gali būti apibrėžta kaip šventa ir teisinga Dievo įtaka bei galia, kuri suteikia gyvybės kibirkštį, maitina ir valdo jų naują gyvenimą „Kristuje“ (2 Korintiečiams 5:17). Žodis „dvasia“ kilęs iš graikų žodžio pneuma ir reiškia „kvėpavimą“. Norint supaprastinti Šventosios Dvasios apibrėžimą krikščioniui, ją galima palyginti su tuo, kas yra gyvybės kvėpavimas fiziniam kūnui. Kūnas privalo turėti fizinį gyvybės kvėpavimą. Jei iš fizinio kūno atimamas kvėpavimas, jis miršta per kelias minutes. Taip pat ir be Šventosios Dvasios – Dievo švento ir teisingo poveikio – krikščionio naujas gyvenimas Kristuje negali gyvuoti, vystytis ir subręsti.

Šventoji Dvasia per Sekmines

Apaštalų darbų 2 skyriuje aprašoma, kas įvyko Sekminių dieną, susiję su Šventosios Dvasios suteikimu. 2–4 eilutėse rašoma: „Staiga iš dangaus pasigirdo garsas, tarsi galingos audros šniokštimas, ir jis užpildė namus, kuriuose jie sėdėjo. Tada

pasirodė kažkas, panašu į liepsnas ar ugnies liežuvius, ir nusileido ant kiekvieno iš jų. Ir visi ten buvę buvo pripildyti Šventosios Dvasios ir ėmė kalbėti kitomis kalbomis, kaip Šventoji Dvasia jiems davė kalbėti.“

Kodėl Dievas suteikė tokį išorinį Šventosios Dvasios suteikimo įrodymą kaip „garsą iš dangaus“, „galingo vėjo šėlsmą“, „atrodančias kaip liepsnos ar ugnies liežuviai“ ir kalbėjimą kitomis kalbomis? Tai buvo padaryta dėl dviejų priežasčių.

Pirma, tai buvo liudijimas ten buvusiems žmonėms. Pasakojime rašoma: „Jeruzalėje gyveno žydai, dievobaimingi vyrai, iš visų tautų po dangumi.“ Daug žydų buvo atvykę į Jeruzalę, nes tai buvo viena iš jų švenčių dienų. Kai Šventosios Dvasios suteikimas įkvėpė apaštalus, ir jie pradėjo kalbėti [arba galbūt būti suprasti] kitomis kalbomis, tai buvo liudijimas visiems ten susirinkusiems. (Apaštalu darbai 2:5,6). Daugelis stebėjosi ir mąstė, ką tai reiškia. Kiti apkaltino apaštalus, kad jie yra girti. Tai paskatino Petrą atsistoti ir kreiptis į minią. Jis citavo pranašą Joelį ir Psalmes, pateikdamas nuostabų liudijimą apie Dievo planą, kurio centre yra Jėzus (Apd 2, 12–40). To liudijimo rezultatas aprašytas Apd 12, 41. „Tą pačią dieną prie jų prisijungė apie trys tūkstančiai sielų.“

Antra, Šventosios Dvasios išliejimas per Sekmines buvo Dievo galios ir įtakos parodymas, kokio jo žmogiškoji kūrinija dar niekada nebuvo mačiusi. Ši galia ypatingu būdu nusileido ant apaštalu, nes jiems buvo suteiktos įvairios „dovanos“. Apaštalas Paulius 1 Korintiečiams 12:28-30 nurodė kai kurias iš šių dovanų: „gydymo, pagalbos, vadovavimo, įvairių kalbų dovanos... stebuklų darymo dovanos“. Visa tai

buvo išorinės Šventosios Dvasios dovanos, kurios buvo suteiktos siekiant padėti įkurti ankstyvąją Bažnyčią ir įtvirtinti apaštalų autoritetą. Jos buvo nuostabus Dievo galios ir įtakos jiems įrodymas, parodantis Jo autoritetą jų vardu.

Didesnė reikšmė

Nors šie pademonstravimai buvo nepaprasti, dovanos – jaudinančios, ir nors per vieną dieną jų gretas papildė trys tūkstančiai potencialių narių, nė viena iš šių dalykų nebuvo svarbiausia Sekminių reikšmė. Didesnė Sekminių reikšmė buvo susijusi su pagrindiniu Šventosios Dvasios darbu, kuris turėjo būti vidinis. Šio darbo žmogus negalėjo pamatyti. Iš tiesų tai turėjo būti darbas, kuriuo kiekvienam „Kristaus kūno“ nariui buvo ugdomas Naujojo Kūrinio gyvenimas. 1 Korintiečiams 12:27

Svarbiausias įvykis, susijęs su Sekminių diena, buvo kiekvieno mokinio asmeninis gimimas iš Šventosios Dvasios. 1 Korintiečiams 12 skyriuje Paulius aptaria būtent šį klausimą. Anksčiau išvardijęs įvairias Dvasios dovanas, 1 Korintiečiams 12:31 jis sako: „ („Siekite geriausių dovanų, bet aš jums parodysiu dar geresnį kelią“). „Puikesnis kelias“ buvo kito skyriaus – 1 Korintiečiams 13 – tema, kurioje apaštalas sutelkė dėmesį išimtinai į meilės charakterio savybę. Meilė yra Dvasios vaisių visuma, kurioje aprašomas naujo gyvenimo Kristuje vystymasis (Galatams 5:22, 23). Tai buvo puikesnis kelias, puikesnis Šventosios Dvasios darbas ir didžiausia Sekminių reikšmė.

Šventosios Dvasios veikimas

Šventosios Dvasios vidinis darbas, kurį Paulius apibūdino kaip meilę, minimas daugelyje Naujojo

Testamento raštų. Romiečiams 8 skyriuje pateikta išsami Šventosios Dvasios analizė, kuri Kristaus pasekėjams suteikia daug įžvalgų ir gairių. Vien šiame skyriuje frazė „Šventoji Dvasia“ arba „Dvasia“ paminėta apie dvidešimt kartų. Čia aprašyti Šventosios Dvasios darbai gali būti suskirstyti į dešimt sričių.

1. Romiečiams 8:1,2 Šventoji Dvasia vadinama „įstatymu“ – gyvenimo įstatymu. Krikščionis privalo turėti Šventąją Dvasią – gyvenimo įstatymą – kitaip Naujas Kūrinys mirs. Šiuose eilutėse rašoma: „Todėl dabar nėra pasmerkimo tiems, kurie yra Kristuje Jėzuje. ... Nes Kristaus Jėzaus gyvenimo Dvasios įstatymas išlaisvino mane nuo nuodėmės ir mirties įstatymo.“ Ši ištrauka ne tik sako, kad Šventoji Dvasia yra gyvenimo „įstatymas“, bet ir kad ji išlaisvino Jėzaus pėdomis einančius pasekėjus iš to kito įstatymo, kuriam jie anksčiau buvo pavaldūs – „nuodėmės ir mirties įstatymo“.

2. Šventoji Dvasia yra įtaka, kuria žmogus gyvena ir mąsto. Romiečiams 8:4–6 tai išryškina: „Kad įstatymo teisumas būtų įvykdytas mumyse, kurie gyvename ne pagal kūną, bet pagal Dvasią. Nes tie, kurie gyvena pagal kūną, rūpinasi kūno dalykais, o tie, kurie gyvena pagal Dvasią, – Dvasios dalykais. Nes kūniškas mąstymas yra mirtis, o dvasinis mąstymas – gyvenimas ir ramybė.“

3. Šventosios Dvasios gimdymas įkūnija mintį „Kristus jumyse, šlovės viltis“ (Kolosiečiams 1:27). Romiečiams 8:9, 10 užsimena apie tai, sakydami: „Jūs nesate kūne, bet Dvasioje, jei tik Dievo Dvasia gyvena jumyse. O jei kas neturi Kristaus Dvasios, tas nėra Jo. O jei Kristus yra jumyse, kūnas yra miręs dėl nuodėmės, bet Dvasia yra gyvenimas dėl

teisumo.“ Ši Dievo Šventoji Dvasia arba, kaip Paulius ją dar vadina, „Kristaus Dvasia“, turi būti „savo pasekėjų viduje“. Kristus nėra tiesiogine prasme mumyse. Tai yra jo gimdymo dvasia, jo įtaka, kuri yra mūsų širdyje ir kuri mus motyvuoja. 1 Jono 2:27

4. Ketvirtasis Šventosios Dvasios darbas aprašytas Romiečiams 8:11, kur sakoma: „Jei Jėzų iš numirusių prikėlusiojo Dvasia gyvena jumoje, tas, kuris prikėlė Kristų iš numirusių, savo Dvasia, gyvenančia jumoje, ir jūsų mirtinguosius kūnus atgaivins.“ Šventoji Dvasia „atgaivina“ – ji suteikia gyvybę. Ji suteikia galimybę tarnauti Dievui, suprasti jo Tiesą, būti priimtina auka, ir galiausiai suteiks „gyvenimo vainiką“ tiems, kurie ištikimi net iki mirties. Apreiškimo 2:10

5. Šventosios Dvasios veikimas mūsų protuose padeda mums numirti, arba nužudyti, mūsų puolusios kūno darbus. Romiečiams 8:13 rašoma: „Jei gyvensite pagal kūną, mirsite, bet jei Dvasia numirsite kūno darbus, gyvensite.“

6. Kitas Šventosios Dvasios darbas aprašytas Romiečiams 8:14: „Visi, kuriuos veda Dievo Dvasia, yra Dievo sūnūs.“ Šventoji Dvasia veda ir nukreipia krikščionį. Tai galima laikyti Dievo apvaizdine globa jo pasekėjams. Jo Šventoji Dvasia užtikrina šią globą, būdama su savo pasekėjais kiekviename siauro kelio žingsnyje. Giesmių autorius rašė: „Geriau eisiu tamsoje su Dievu, nei vienas šviesoje.“ Dievo tauta gali taip sakyti, nes būtent Šventoji Dvasia – jos apvaizdos įtaka ir galia – veda ir nukreipia jų gyvenimus.

7. Šventosios Dvasios gimdymas yra sūnystės užtikrinimas. Romiečiams 8:15 rašoma: „Jūs ne gavote vergijos dvasią, kad vėl bijotumėte, bet gavote įvaikinimo [sūnystės] Dvasią, kuria šaukiame: „Abba, Tėve!“ Koks užtikrinimas Dvasia suteikia Kristaus pasekėjams, kad jie yra Dievo vaikai!

8. Romiečiams 8:16 rašoma: „Pats Dvasia liudija mūsų dvasiai, kad mes esame Dievo vaikai.“ Tai yra tvirtinimas, kad mūsų dvasia, mūsų širdis, mūsų motyvai, kurie buvo atiduoti Viešpačiui pašventimo metu, yra tarsi toje pačioje „bangos ilgio“ su Dievu – tai yra, jie „liudija“ kartu su Šventąja Dvasia. Kai jie liudija kartu, tai yra pareiškimas, kad mes turime tuos pačius tikslus, kuriuos Dievas per Šventąją Dvasią numatė mums.

9. Šventoji Dvasia netrukdo mums patirti šio gyvenimo išbandymų ir „dejonės“, kol esame kūne. Tiesa, kad Dievo galia gali viską, ir Jis galbūt galėtų pasinaudoti Šventąja Dvasia, kad apsaugotų mus nuo kūno išbandymų ir dejonės. Tačiau tai nebūtų mūsų labai tinkamiausi as. Šis Šventosios Dvasios aspektas atsispindi Romiečiams 8:23: „Mes patys, turintys Dvasios pirmuosius vaisius, dejuojame viduje, nekantriai laukdami savo įvaikinimo, mūsų kūnų išpirkimo.“

10. Romiečiams 8:26, 27 rašoma: „Dvasia taip pat padeda mūsų silpnumams, nes mes nežinome, už ką turėtume melstis, kaip derėtų, bet pati Dvasia užtaria mus dejonėmis, kurių negalima išreikšti žodžiais. O Tas, kuris ištiria širdis, žino, kokia yra Dvasios mintis [graikų kalba: polinkis], nes [ji] užtaria šventuosius pagal Dievo valią.“ Šventoji Dvasia, liudydama mūsų dvasiai, padeda mums tais

momentais, kai mums sunku melstis Tėvui taip, kaip norėtume, arba nežinome, už ką turėtume melstis. Kaip sakoma eilutėje, Dvasia užtaria „pagal Dievo valią“.

Pripildyti Dvasios

Apaštalas Paulius mus įspėja „negęsti“ Dvasios – sąmoningai atsisakyti Naujojo Kūrinio gyvybę teikiančios jėgos (1 Tesalonikiečiams 5:19). Turime saugotis net menkausio savavališkumo šiuo atžvilgiu. „Neliūdinkite Dievo Šventosios Dvasios“, – sako Paulius Efeziečiams 4:30. Verčiau stenkimės gauti kuo didesnę Dievo įtakos ir galios matą – „būti pripildyti Dvasios“ (Efeziečiams 5:18). Taigi, būdami ištikimi net „iki mirties“, galime tikrai įvertinti Sekminių reikšmę ir iš to kylančias palaimas krikščionims, kurie paskyrė savo gyvenimus sekti Jėzaus aukos, kančios ir tarnystės Dangiškajam Tėvui pėdomis.